Αποχριστιανισμός (Απόστολος Παπαδημητρίου)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 20 Δεκεμβρίου, 2015

Τα Χριστούγεννα αποτελούν τη δεύτερη μεγάλη γιορτή του ορθοδόξου χριστιανικού κόσμου. Η Εκκλησία μας ορίζει, όπως και για κάθε μεγάλη γιορτή της, περίοδο προετοιμασίας. Αυτή για τα Χριστούγεννα διαρκεί σαράντα ημέρες και είναι γνωστή ως μικρή Σαρακοστή σε αντίθεση προς τη μεγάλη, την προ του Πάσχα. Κύριο γνώρισμα της προετοιμασίας είναι η νηστεία που υποβοηθά στην πνευματική ανάταση, ώστε να συλλάβουμε το νόημα της γιορτής. Βέβαια η Εκκλησία δεν επιβάλλει τη λήθη των βιοτικών αναγκών, γι’ αυτό και πολλά από τα έθιμα, τα συνυφασμένα με τις γιορτές της είχαν παλαιότερα βιοτικό χαρακτήρα. Αναφέρω ενδεικτικά τη «γουρνοχαρά», την οποία μάταια επιχειρούν να αναβιώσουν κάποιοι αυτοαποκαλούμενοι φίλοι της παράδοσης χωρίς όμως να καταβάλλουν προσπάθεια να τη συνδέσουν με το πνεύμα της γιορτής, στην οποία ήταν ενταγμένο το έθιμο. Τότε έσφαζαν βέβαια το γουρούνι την παραμονή της γιορτής, δεν έσπευδαν όμως να γευθούν, όσο και αν ποθούσαν, το νοστιμότατο κρέας, πριν κοινωνήσουν κατά τη χριστουγεννιάτικη θεία Λειτουργία. Και οι μανάδες τόνιζαν και ξανατόνιζαν στα παιδιά, που ξυπνούσαν άγρια χαράματα, για να αναγγείλουν το χαρμόσυνο μήνυμα με αμοιβή την κουλούρα και λίγους ξηρούς καρπούς: «Προσέξτε καλά, μη γευθείτε κάτι αρτύσιμο απ’ αυτά που θα σας προσφέρουν. Κάντε υπομονή μία ημέρα ακόμη»!

Από τότε που ο λαός μας σύρθηκε από τους ασκήσαντες την εξουσία στο δρόμο της Δύσης, άλλαξαν άρδην τα πάντα γύρω από την προετοιμασία για τη γιορτή. Εκεί από καιρό δεν γιορτάζουν απλά προετοιμάζονται. Προετοιμάζονται για κάτι που δεν περιμένουν, καθώς έχουν πάψει από καιρό να πιστεύουν και να ελπίζουν. Όμως η ψυχή λαχταρά ακόμη τη γιορτή καθώς είναι βυθισμένη στο υπαρξιακό κενό. Κι αυτό επιχειρούν να πληρώσουν οι οπαδοί της θρησκείας του καταναλωτισμού με πράγματα, που ήδη έχουν επιφέρει στους πολλούς πλησμονή. Έτσι ήδη από την αρχή της Σαρακοστής για την τόνωση της αγοράς, όπου προσφέρονται θυσίες στο πλήθος των ναών του καταναλωτισμού, προστίθενται φώτα στα φώτα, θόρυβος στον θόρυβο, αγορές στις αγορές, δώρα στα δώρα, υπέρκορος φαγητού στον καθημερινό κόρο! Και όμως όλα αυτά γίνονται ως προετοιμασία για τη γιορτή που φέρει ακόμη το όνομα Χριστούγεννα!
Όλα τα προαναφερθέντα αφήνουν την ψυχή να πένεται στο έπακρο. Το υπαρξιακό κενό δεν είναι υλικής φύσεως, ώστε να πληρώνεται με υλικά αγαθά, πολλά από τα οποία είναι καταστροφικά τόσο για το σώμα (η πλησμονή επιφέρει ανήκεστες βλάβες στην υγεία), όσο και για την ψυχή (δώρα ως προϊόντα όχι αγάπης, αλλά κοινωνικού εξαναγκασμού και τυπολατρείας). Η νέα τάξη πραγμάτων, η οποία φροντίζει πριν από μας για μας, εισήγαγε στην «εορτή» νέα στοιχεία. Καθώς η υγιής πίστη είναι

απαγορευμένη στο όνομα του «ορθολογισμού» και τα αθώα παιδιά δεν πρέπει να ακούσουν τίποτε για το μήνυμα, το οποίο εκπέμπεται από τη φάτνη, εισάγεται στη γιορτή πλήθος στοιχείων από τις αρχαίες δαιμονικές θρησκείες, τις οποίες ήρθε να συντρίψει το βρέφος της Βηθλεέμ. Ξωτικά και νεράιδες παρελαύνουν προς τέρψη των αθώων παιδικών ψυχών, οι οποίες ήδη έχουν μπουχτίσει από το πλήθος των τεράτων, που παρελαύνουν καθημερινά στη μικρή οθόνη κατά την προβολή «παιδικών εκπομπών». Οι οπαδοί του «υδροχόου» επαίρονται για την πάροδο της εποχής του «ιχθύος» (Χριστού)!

Αν όλα αυτά γίνονταν με ιδιωτική πρωτοβουλία και ιδιωτικό χρήμα ουδέν σχόλιο. Όμως ακόμη και σήμερα, που η οικονομική κρίση έχει ογκωθεί, χωρίς βέβαια να έχει φθάσει στο απόγειό της, φορείς της Πολιτείας, όπως τοπική αυτοδιοίκηση και ΔΕΚΟ, εξοικονομούν χρήματα (πώς τα καταφέρνουν άραγε;) για να συμβάλουν στον μεταχριστιανικό (αποκρυφιστικό) «εορτασμό» των Χριστουγέννων. Και οι φορείς των οργανωμένων αποϊερωμένων εορταστικών εκδηλώσεων απαντούν σε κάποιες φωνές διαμαρτυρίας με μισόλογα σχετικά με το ύψος της δαπάνης αυτών. Κόπτονται μάλιστα για το ενδιαφέρον τους να διασκεδάσουν δωρεάν τα φτωχά παιδιά! Ας μας έλεγαν λοιπόν πόσα νοικοκυριά, που τσάκισε η κρίση, θα χόρταιναν την ημέρα των Χριστουγέννων με τα χρήματα, που σπαταλήθηκαν για «εορτασμό», που μας απομακρύνει ολοταχώς από την παράδοση. Κάποιοι δημοτικοί άρχοντες δηλώνουν ότι στόχος των «χριστουγεννιάτικων» εκδηλώσεων είναι η ενίσχυση του εμπορικού κόσμου. Αλλά στη χώρα μας γεννήθηκε η αρχαιότερη οικονομική αρχή: «Ουκ αν λάβοις παρά του μη έχοντος» (Λουκιανού «Νεκρικοί διάλογοι»). Συνεπώς δεν είναι δυνατόν να τονωθεί η αγορά ούτε και είναι λογικό και από τους ακόμη έχοντες, καθώς μας περιμένουν πλέον ζοφερές ημέρες. Είναι καιρός περισυλλογής, όσο και αν είναι αυτό οδυνηρό για τους μικρούς της αγοράς, που αγωνίζονται με νύχια και με δόντια να διατηρήσουν την οικογενειακή τους επιχείρηση. Άλλωστε τη μερίδα του λέοντος, ίσως και μεγαλύτερη ακόμη, αρπάζουν οι κυρίαρχοι της αγοράς, οι πολυεθνικές, οι οποίες από δεκαετίες έχουν επιβάλει τον καταναλωτισμό προβάλλοντας ως πρότυπο τον παχουλό γεράκο, σύμβολο της ευμάρειας, που κατενίκησε τον ισχνό από τη νηστεία άγιο Βασίλειο, υφαρπάζοντας στη χώρα μας ακόμη και το όνομά του!

Οι φορείς, που κόπτονται για το ενδιαφέρον τους προς τόνωση της αγοράς, αντί για οργάνωση «χριστουγεννιάτικων» εκδηλώσεων ας κόψουν δωροεπιταγές για τους αναγκεμένους πολίτες προς ενίσχυση εκείνων των εμπόρων, που δάνεια ή άλλες υποχρεώσεις έχουν γονατίσει και απειλούν με συνθλιβή. Δυστυχώς όμως το πνεύμα όλων μας είναι πλέον παραδομένο στον καταναλωτισμό! Τα χρόνια εκείνα, μετά τη γουρνοχαρά, η μάνα έκοβε κομμάτι χοιρινού και το έστελλε με παιδί της σε κάποιον αναγκεμένο συγχωριανό. Σήμερα το «πνεύμα των χριστουγέννων» υπαγορεύει να περάσουμε εμείς καλά! Ας πάψουμε λοιπόν να αποκαλούμε τις εκδηλώσεις χριστουγεννιάτικες, αφού δεν θέλουμε να προετοιμαστούμε για να ακούσουμε το

βρέφος το σπαργανωμένο στη φάτνη. Ήδη στη Δύση είναι αφόρητη η παρουσία του ακόμη και μέσα στην εξωραϊσμένη φάτνη, που δεν θυμίζει σε κάτι τον βρωμερό στάβλο, το αχούρι. Ας δοθεί στις εκδηλώσεις άλλο όνομα, όπως αυτό της του Ερμή γέννας, που εκτός από κερδώος είναι και μυστικιστής, ως «τρισμέγιστος», ή το άλλο, όπως εσωτερισμού, αποκρυφισμού ή μαγείας. Γιατί ενώ επαίρονται κάποιοι ότι ξεπέρασαν τις προκαταλήψεις του παρελθόντος και έχουν απελευθερωθεί από τις δεισιδαιμονίες, δηλαδή την πίστη στον γεννηθέντα, παθόντα και αναστάντα Χριστό, παραδίδουν τη νέα γενιά μέσω της τηλεόρασης, του διαδικτύου και των ποικίλων «καλλιτεχνικών» εκδηλώσεων στη χειρότερη μορφή δουλείας, τη λατρεία του, ανύπαρκτου γι’ αυτούς, σατανά!

«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»